

הלכות נזירות פרק ד

א. האומר הריני נזיר זה מגלח תגלחת טהרה, יום אחד ושלושים; ואם גלח ביום שלשים, יצא. אמר הריני נזיר שלשים יום, אינו מגלח אלא ביום אחד ושלושים.

ב. מי שנדר שתי נזירות מגלח את הראשונה ביום שלשים ואחד, ואת השניה ביום ששים ואחד. ואם גלח את הראשונה ביום שלשים, מגלח את השניה ביום ששים; ואם גלח ביום תשעה וחמשים, יצא שיום שלשים, עולה לו אף למנין נזירות שניה.

ג. האומר הריני נזיר, ונזיר כשיהיה לי בן, והתחיל בנזירות שלו, ואחר כך נלד לו בן משלים את שלו, ואחר כך מונה את שלבנו. אמר הריני נזיר כשיהיה לי בן, והריני נזיר כך וכך יום, והתחיל בנזירות שלו, ואחר כך נלד לו בן פוסק נזירות שלו, ומונה את שלבנו; ואחר כך חוזר ומשלים את שלו, והרי שתיהן בנזירות אחת. לפיכך אם נטמא בתוך נזירות שלבנו, סותר הכל; נטמא אחר נזירות בנו כשהתחיל להשלים נזירותו, אינו סותר אלא עד נזירות בנו.

ד. ובכמה ימים משלים את שלו אם נשאר מנזירותו כשנלד הבן שלשים יום או יותר מונה נזירות בנו, ומשלים הימים שנשארו מנזירותו; ואם נשאר מנזירותו פחות משלושים יום מונה שלשים אחר נזירות בנו, שאין בין תגלחת לתגלחת פחות משלושים יום.

ה. פיצד: האומר הריני נזיר כשיהיה לי בן, והריני נזיר מאה יום, והתחיל בנזירות שלו, ונלד לו בן אם נשאר מן המאה שנדר שלשים יום או יתר כשנלד לו הבן, לא הפסיד כלום: שהרי פוסק נזירות שלו, ומונה שלבנו ומגלח ומביא קרבנותיו; ומשלים השלושים או יתר שנשארו מנזירותו, ומגלח לנזירותו. ואם נשאר מן המאה פחות משלושים, סותר עד שבעים.

ו. פיצד: נלד הבן ביום שמונים מונה שלבנו, ומשלים את שלבנו ומגלח; ומתחיל למנות מאחר התגלחת שלשים יום. ונמצא מפסיד מקדם הולד, עשרה ימים שהן מיום שבעים עד הולד. וכן כל פיוצא בזה.

ז. האומר הריני נזיר לאחר עשרים יום, וחזר ואמר הריני נזיר מעתה מאה יום מונה עשרים יום, ופוסק; ומתחיל למנות שלשים יום, שהיא הנזירות שנדר לאחר עשרים, ואחר השלושים מגלח תגלחת טהרה, ומביא קרבנותיו; וחוזר ומונה שמונים יום, כדי להשלים המאה שנדר בסוף, ומגלח, ומביא קרבנותיו.

ח. אמר הריני נזיר לאחר עשרים יום, והריני נזיר מעתה מונה שלשים, ומגלח תגלחת טהרה, וחוזר ומונה שלשים אחרים, והיא הנזירות שנדר לאחר עשרים: שאם תאמר מונה עשרים, ופוסק, ומונה שלשים ומגלח נשארו מנזירות שהתחיל בה עשרה ימים בלבד, ואין בין תגלחת טהרה לתגלחת טהרה לעולם פחות משלושים יום.

ט. אמר הריני נזיר לאחר עשרים יום, וחזר ואמר הריני נזיר

עולם מעֵתָּה לֹא חָלָה עָלָיו נְזִירוֹת שֶׁנֶּדֶר בְּרֹאשׁוֹנָה. וְכֵן אִם
אָמַר הָרִינִי נְזִיר שֶׁמִּשּׁוֹן לְאַחַר עֶשְׂרִים יוֹם, וַחֲזֹר וְאָמַר הָרִינִי
נְזִיר מֵעַתָּה אֵינוֹ מְגַלַּח לְנְזִירוֹת זֹאת שֶׁנֶּדֶר בְּאַחֲרוֹנָה.

י. מִי שֶׁאָמַר הָרִינִי נְזִיר יוֹם אֶחָד לִפְנֵי מִיתַתִּי הָרִי זֶה אֲסוּר
לְשִׁתּוֹת בֵּינָן וּלְהַטְמֵא לְמַתִּים וּלְגִלַּח, לְעוֹלָם. הָאוֹמֵר הָרִינִי
נְזִיר בַּיּוֹם שֶׁבֶן דָּוִיד בָּא בּוֹ אִם בַּחֹל נֶדֶר, הָרִי זֶה אֲסוּר לְעוֹלָם.
וְאִם בַּשָּׁבַת אוֹ בַּיּוֹם טוֹב נֶדֶר אוֹתָהּ שָׁבַת אוֹ אוֹתוֹ יוֹם טוֹב מִתֵּר,
מִכָּאן וְאֵלֶּךְ אֲסוּר לְעוֹלָם: שֶׁהַדָּבָר סֶפֶק אִם יָבֹא בַּשָּׁבַת וַיּוֹם
טוֹב, אוֹ לֹא יָבֹא; וְהוֹאִיל וְהוּא סֶפֶק בַּיּוֹם שֶׁנֶּדֶר לֹא חָלָה עָלָיו
נְזִירוֹת, שֶׁסֶּפֶק נְזִירוֹת לְהִקָּל. מִכָּאן וְאֵלֶּךְ חָלָה עָלָיו נְזִירוֹת;
וּשְׁבַת הַבָּאָה שֶׁהִיא סֶפֶק, אֵינָה מִפְקַעֶת נְזִירוֹת שֶׁחָלָה עָלָיו.

יא. נְזִיר שֶׁשָּׁלְמוֹ יָמֵי נְזִירוֹתוֹ, וְלֹא גִלַּח תְּגַלַּחַת טְהוֹרָה הָרִי זֶה
אֲסוּר לְגִלַּח וּלְשִׁתּוֹת יֵין וּלְהַטְמֵא לְמַתִּים כְּשֶׁהִיָּה מִקֵּדָם, וְכָל
דְּקֻדּוּקֵי נְזִירוֹת עָלָיו; וְאִם גִּלַּח אוֹ שָׁתָה אוֹ נִטְמָא, לוֹקָה.

יב. מִי שֶׁנֶּדֶר בְּנְזִיר, וְדָמָה שֶׁאֵינוֹ נֶדֶר, וְהָיָה נוֹהֵג הֵתֵר בְּנֶדְרוֹ
וְשָׁתָה יֵין, וּלְאַחַר זֶמֶן שָׁאֵל לְחֻכָּם, וְהוֹרְהוּ שֶׁהוּא נֶדֶר, וְשֶׁהוּא
חַיֵּב בְּנְזִירוֹת הָרִי זֶה מוֹנֶה מִשְׁעָה שֶׁנֶּדֶר; וּמַדְבְּרֵי סוֹפְרִים,
שֶׁיִּנְהַג אֲסוּר פִּימִים שֶׁנֶּהֱג בָּהֶן הֵתֵר.

יג. פִּיֶּצֶד: הָרִי שֶׁנֶּדֶר שְׁלוּשִׁים יוֹם, וְנֶהֱג הֵתֵר בְּנֶדְרוֹ עֲשָׂרָה
יָמִים, וְנֶהֱג אֲסוּר עֶשְׂרִים יוֹם, וּלְאַחַר הַשְּׁלוּשִׁים שָׁאֵל חֻכָּם
וְאָסַר לוֹ הָרִי זֶה מוֹנֶה עֲשָׂרָה יָמִים מִיּוֹם שֶׁשָּׁאֵל, כְּנֶגֶד הַעֲשָׂרָה
שֶׁנֶּהֱג בָּהֶן הֵתֵר; וְאִם שָׁתָה אוֹ גִלַּח אוֹ נִטְמָא בַּעֲשֶׂרֶת יָמִים
הָאֵלּוּ, מִכָּאן אוֹתוֹ מִכַּת מִרְדּוֹת.

יד. בַּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּנְזִירוֹת מוֹעֵטָה. אָבֵל בְּנְזִירוֹת
מִרְבָּה דִּיּוֹ שֶׁיִּנְהַג שְׁלוּשִׁים יוֹם בְּנְזִירוֹת, וְאָף עַל פִּי שֶׁעָבַר
עַל נְזִירוֹתוֹ הַמִּרְבָּה כָּל יָמֶיהָ; וְאִם לֹא נֶהֱג אֲסוּר בְּעֶצְמוֹ, אֵין
נִזְקָקִין לוֹ כָּלָל.

טו. כָּל בֵּית דִּין שֶׁנִּזְקָקִין לָזֶה וְכִיּוּצָא בּוֹ, וּמוֹדִיעִין לָאֵלּוּ
שֶׁמִּזְלִזְלִין בְּנֶדְרִים שֶׁאֵינָן חַיִּבִּין מִן הַתּוֹרָה, אוֹ שִׁיּוּרוֹ לָהֶן
לְהִקָּל, אוֹ שִׁיִּפְתְּחוּ לָהֶן פֶּתַח מְנַדִּין אוֹתוֹ בֵּית דִּין הַהִדְיוּט.

טז. הָאִשָּׁה שֶׁנֶּדְרָה בְּנְזִיר, וְשָׁלְמוֹ יָמֵי הַנְּזִירוֹת, וְהִבִּיָּאָה
קֶרֶבְנוּתִיהָ, וְנִשְׁחָטָה אַחַת מִן הַבְּהֵמוֹת וְנִזְרַק דָּמָהּ, וְאַחַר כֵּן
שָׁמַע בַּעֲלָהּ אָף עַל פִּי שֶׁעֲדִין לֹא גִלַּחָהּ, אֵינוֹ יָכוֹל לְהַפֵּר; וְאִם
קֵדָם זָרִיקָהּ, הָרִי זֶה יָפַר. בַּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּתִגְלַחַת טְהוֹרָה;
אָבֵל בְּתִגְלַחַת טְמֵאָה יָפַר אָף עַל פִּי שֶׁקָּרְבוּ הַקֶּרֶבְנוֹת שֶׁלְתִּגְלַחַת
טְמֵאָה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא עֲדִין צָרִיכָה לְמִנּוֹת נְזִירוֹת אַחֲרֶיהָ.